

כל בריכה בישראל

פינג'פונג או בכל משחק אחר, והיחיד שמפטר את התקנות הוא פופיק, משלישית התאומים, שמשחק בלי הרף ששיבש, ל- עיניהן המעריצות של כל מעריצותיה.

ומה מתרחש ביתר בריכות הארץ? דבר שינה מתרחש בכל בריכה: אין שתיים שהן זהות. לא מבחינת האוכלוסיה, לא מבחינת המעמד, ולא מבחינת המחיר.

"העולם הזה" יצא, לכבוד עונת הרחצה, לערוך סקר בבריכות, שידע סודותיהם כל אחד לאן לכת, ולמה, וכמה.

בתל-אביב, למשל, יש עוד בריכת-שחיה עממית, הלא היא בריכת גלית, ביר-אליהו. לשם באים כל החבריה מהסביבה, הם משלמים לירה וחצי, ומתרחצים בבריכה, או יושבים על המדרגות הגבוהות, וצופים במתרחצות. שומר עליהם גדי סקורניק,

בריכת ירושלים הידועה גם בשם **ברכ נערות**, בבניינים סגורים או במכניסים, רוקדות לצלילי ת

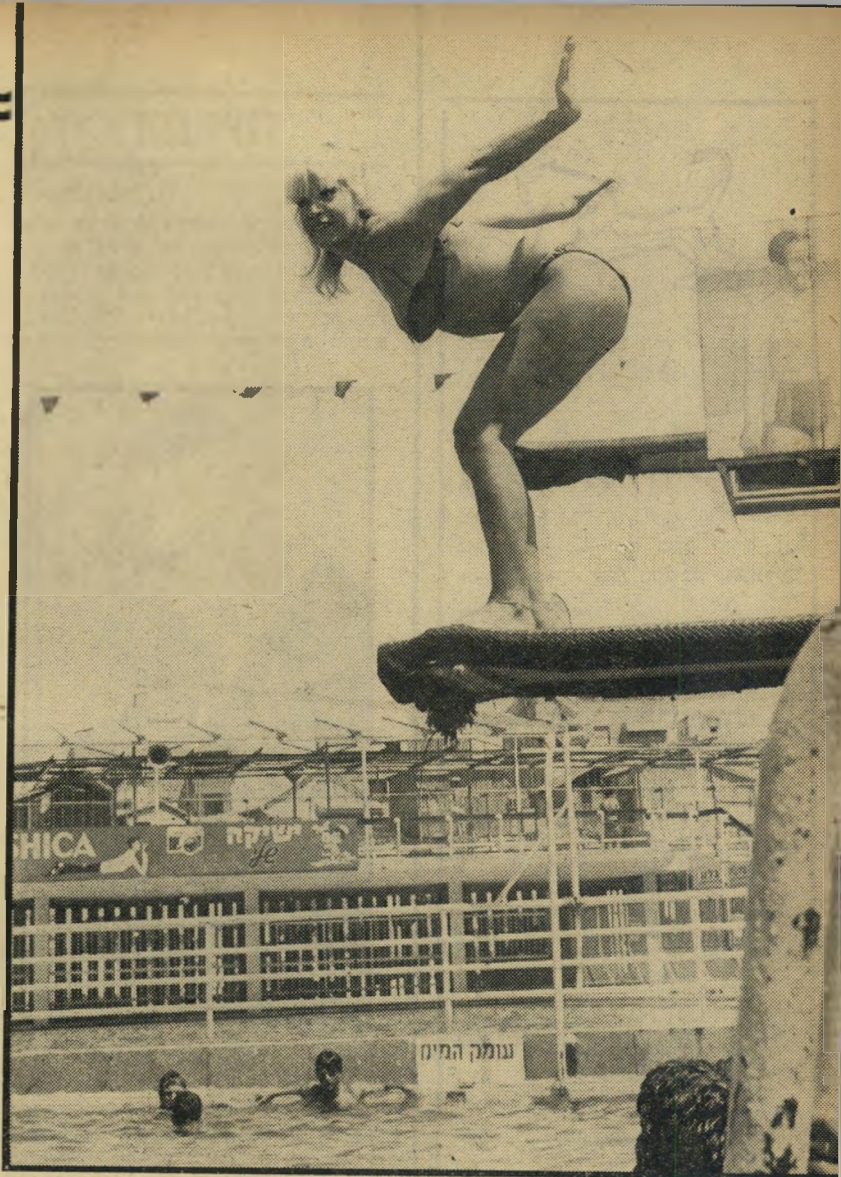
בריכה ל

מי? מה? איפה? נמצאות כל החתיכות הן מפוררות, במינימום תלבושת, על פני בריכות-השחיה של ישראל, בהתאם למעמדן החברתי. הן משתזפות, הבחורים באים

יד אליהו היא הבריכה של החברה כשעל החתיכה של החברה, מוקד הערצתם האילמת של החברה. השומר הוא אלוף הארץ

בריכת תל-אביב היא מקום המפגש של אנשי דיונונוף שרוצים להשתזף ו/או להראות מה שאי-אפשר להראות בכסית, כאשר לבושים בלבוש מלא. על המקפצה, אילנה פדרמן, נערת-הזוהר היפהפיה.

מועט לכד אורך המדינה הזאת היה פעם ים יוצא מן הכלל. עד שבאנו ארצה לבנות ולהיבנות בה. מאז יש מים עם ביוב, זפת, קליפות, קרשים ופרחחים שנטפלים. אחרי שגמרנו האנשים לקלקל את הים, התחילו לבנות בריכות, שיהיה להם איפה להשתזף. בתחילה חשבו כולם שזה נורא מצחיק לבנות בריכת-שחיה ממש על שפת ימה של תל-אביב. צחוק צחוק — אבל שם מתרחצים כולם: אמני-דיונונוף והתכיר-תיו, ילדות וישישות. אסור שם לשחק

הבוחות נמצאת בכל בריכה. גם היא הייתה פעם חתיכה, אך אז הגיעו בנדי הים עד הבריכים. היום היא עוקבת אחרי חידושי האפנה — חשישים והקשישות, המתעבים לפעמים בקהל, מוסיפים לו חן. מיוחד.